

[Carsten Raft.]

drede det i at virke i fuldt Omfang. Alligevel kan det efter disse udenlandske Beretninger fastslaaes, at i mange Tilfælde fløj Luftmodstanderen overhovedet ikke dør, endsige angreb dør, hvor han vidste der var Luftværnsartilleri. Paa den anden Side kunde og kan de nationale Luftbatterier naturligvis ikke forhindre, at de røde angreb Byer, hvor der ikke var Luftværnsartilleri, eller hvor det var for svagt.

Følgeslutningen for det tyske Luftværnsartilleri ligger klart. Et tilstrækkeligt moderne Luftværnsartilleri vil være i Stand til at tale et afgørende Ord med i Fremtidens Luftkrig. Luftkrigsprofeterne vil gøre klogt i at regne tilbørligt med denne Faktor i deres Teorier.“

Den engelske Generalmajor Gwynn kommer med ganske lignende Udtalelser. Nu er det muligt, at Regeringspartierne er utilbøjelige til at tro en nazistisk Officer. Jeg skal derfor anføre nogle danske Vidneudsagn. „Berlingske Tidende“s Madrid-Korrespondent Ebbe Munck fortalte i sine Foredrag, at i Begyndelsen stillede Korrespondenterne ligefrem deres Ure efter Luftbombardementerne, men fra den Dag, Luftartilleriet var bragt i Orden, udeblev Angrebene næsten helt. „Berlingske Tidende“s Korrespondent i Kina, Henry Hellsen, skriver den 31. Oktober om Luftangrebene paa Kinas Hovedstad Nanking:

„De udenlandske militære Iagttagere udtrykte deres Forbavselse over, i hvor høj Grad en moderne By kan forsvares ved Hjælp af Antiluftskyts. Denne Krig har aabenbaret, at Faren for Bombardement fra Luften hidtil er blevet i høj Grad overdrevet.“

For imidlertid at bringe et endnu paalideligere Vidne end konservative Korrespondenter ind i Bevisførelsen skal jeg citere en Kronik fra „Politiken“ af Forfatteren Sigvard Lund. Han skriver for en Maanedes Tid siden fra Madrid, at siden Februar har der ikke været store Luftbombardement, og Gadelivet i Byen er livligere end nogen Sinde. Han tilføjer:

„Luftvaabenet er efterhaanden blevet det mest populære, og dets Chef ligefrem forgudet. Men det er ogsaa Luftværnet og det derunder sorterende Antiluftskyts, Madrilenerne kan takke for, at de ikke mere bombarderes fra Luften om Natten.“

Og senere:

„Ve den fjendtlige Flyver, der først er kommet inden for Projektørernes Fangarme — sjældent kommer han levende tilbage gennem Spærreilden!“

Det er lidt anderledes Toner, der var i gamle Dage i „Politiken“ om Luftkrig. Jeg tænker f. Eks. tilbage paa Valgkampen i 1929.

Jeg skal slutte med en Udtalelse af et Øjenvidne, der vel i hvert Fald maa nyde Tiltro i Regeringspartierne Rækker, eftersom han selv sidder i dem. Det er det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen, der i en Radiotale ganske aabent har sagt sin Mening. Det ærede Medlem har været saa venlig at overlade mig Manuskriptet. Det hedder om et Luftangreb paa Valencia, som det ærede Medlem overværede, at Spanierne var saa blaserte, at de roligt gik op i Seng. De gad ikke blive oppe for den Smule Knalderi. — Jeg henviser atter til Aviserne under Valgkampagnen i 1929. Jeg citerer videre:

„Vi andre var ikke slet saa trygge og kunde levende forestille os, hvordan den første Tids Luftbombardementer paa ubeskyttede Byer maa have indvirket paa Menneskene. Værst er Følelsen af Hjælpeløshed. Man fortalte os, at under de første Luftangreb udbrød der Panik. Men saa snart Luftskytset var en Kendsgerning, og med det egne Flyvere, var al Panik borte. Følelsen af at være under i hvert Fald nogen Beskyttelse spillede en meget stor psykologisk Rolle.“

Jeg synes, at disse Udtalelser af det ærede Medlem er modige og mandige og tjener ham til Ære. Han ved jo, at han vidner imod sit Partis hidtidige Standpunkt, han ved, at hans eget Lands Hovedstad netop er i den Situation, som Spaniens Byer var i, før Luftskytset kom i Orden, i Panikperioden, og han ved, at disse Udtalelser nødvendigvis maa faa Konsekvenser.

Efter denne Dokumentation vender jeg mig til den højtærede Forsvarsminister. Jeg er ganske klar over, at en Samling Citater er ikke nok til at forlange Regeringens Standpunkt ændret. Men det maa indrømmes, at saa vidt Lægmænd kan bedømme, er de gamle Teorier om Umuligheden af en Storbys Luftforsvar fuldkommen og afgørende brudt sammen og Chancerne for i hvert Fald at mildne Luftkrigens Rædsler for Civilbefolkningen er saa store, at intet civiliseret Lands Regering kan undlade at træffe de fornødne Foranstaltninger. Jeg henstiller til den højtærede Minister, at han lader den militære Sagkundskab vurdere de indhentede Erfaringer, forelægger Resultatet for den ansvarlige Rigsdag og derefter skrider til den Handling, som efter alt at dømme er blevet nødvendig i denne